

Arrest

nr. 189 729 van 13 juli 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 september 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 16 september 2016 tot afgifte van een inreisverbod van twee jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 september 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekster ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Dit is de eerste bestreden akte, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: N. T.

voornaam: S. K.

geboortedatum: (...) 1996
geboorteplaats: B.
nationaliteit: Kameroen

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Zij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (betekend 10/05/2016).

Betrokkene heeft sinds haar aankomst in België begin 2016 nog geen asielprocedure opgestart.

Betrokkene verwijst bij haar arrestatie naar het feit dat zij bij haar zus inwoont en dat de man van haar Zus, Dhr. V. L., een adoptieprocedure heeft opgestart bij de rechtbank van Eerste Aanleg in Oost-Vlaanderen afdeling Dendermonde. Deze zaak zou voorkomen op 6 oktober 2016 maar haar verschijning op de zitting is niet verplicht (artikel 1253ter e.v. van het Gerechtelijk Wetboek). Betrokkene kan zich laten vertegenwoordigen door haar advocaat.

In verband met het begrip gezinsleven beperkt het EHRM echter het begrip gezinsleven in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende graad van gezinsleven kan worden vastgesteld; Het EHRM bevestigt in de Zaak Samsonnikov v Estonia op algemene wijze dat het begrip gezinsleven geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Uit de loutere omstandigheid dat de man van haar zus een adoptieprocedure heeft ingeleid kan immers niet ipso facto een band van afhankelijkheid tussen de verzoekster en de man van haar zus worden afgeleid. Bijgevolg wordt niet aangetoond dat de banden tussen betrokkene en de man van haar zus dermate hecht zijn en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen hen dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat de verzoekster in casu illegaal op het grondgebied van het Rijk verblijft zodat de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat haar een recht op verblijf wordt ontnomen. Het betreft derhalve een eerste toelating. Wanneer het om een 1ste toelating gaat, oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en dat geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM (Arrest RVV nr 143559 van 17/04/2015). Deze adoptieprocedure werkt echter niet opschortend en maakt betrokkene ook geen bewijs over waaruit blijkt dat het familiaal leven enkel in België kan doorgaan. Betrokkene kan steeds vanuit haar land van herkomst via de geijkte wettelijke weg een visum aanvragen en daarnaast via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met haar zus en diens Man. Een schending van artikel 8 van het EVRM is daarom niet aannemelijk.

Uit de loutere omstandigheid dat zij het afgelopen jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een, gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft sinds haar aankomst in België begin 2016 nog geen asielprocedure opgestart.

Betrokkene heeft op 22/02/2016 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980.

Deze aanvraag werd definitief onontvankelijk verklaard op 19/04/2016. Deze beslissing is op 07/06/2016 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (geldig 30 dagen). Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verwijst bij haar arrestatie naar het feit dat zij bij haar zus inwoont en dat de man van haar Zus, Dhr. V. L., een adoptieprocedure heeft opgestart bij de rechtbank van Eerste Aanleg in Oost-Vlaanderen afdeling Dendermonde. Deze zaak zou voorkomen op 6 oktober 2016 maar haar verschijning op de zitting is niet verplicht (artikel 1253ter e.v. van het Gerechtelijk Wetboek). Betrokkene kan zich laten vertegenwoordigen door haar advocaat.

Betrokkene verwijst bij haar arrestatie naar het feit dat zij bij haar zus inwoont en dat de man van haar Zus, Dhr. V. L., een adoptieprocedure heeft opgestart bij de rechtbank van Eerste Aanleg in Oost-Vlaanderen afdeling Dendermonde

Het EHRM beperkt echter het begrip gezinsleven in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende graad van gezinsleven kan worden vastgesteld; Het EHRM bevestigt in de Zaak Samsonnikov v Estonia op algemene wijze dat het begrip gezinsleven geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Uit de loutere omstandigheid dat de man van haar Zus een adoptieprocedure heeft ingeleid kan immers niet ipso facto een band van afhankelijkheid tussen de verzoekster en de man van haar zus. Worden afgeleid. Bijgevolg wordt niet aangetoond dat de banden tussen betrokkene en de man van haar zus dermate hecht zijn en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen hen dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat de verzoekster in casu illegaal op het grondgebied van het Rijk verblijft zodat de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat haar een recht op verblijf wordt ontnomen. Het betreft derhalve een eerste toelating. Wanneer het om een 1ste toelating gaat, oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en dat geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM (Arrest RVV nr 143559 van 17/04/2015). Deze adoptieprocedure werkt echter niet opschortend en maakt betrokkene ook geen bewijs over waaruit blijkt dat het familiaal leven enkel in België kan doorgaan. Betrokkene kan steeds vanuit haar land van herkomst via de geijkte wettelijke weg een visum aanvragen en daarnaast via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met haar zus en diens Man. Een schending van artikel 8 van het EVRM is daarom niet aannemelijk.

Uit de loutere omstandigheid dat zij het afgelopen jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene werd door de stad Lokeren geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (betekend 10/05/2016).

Betrokkene heeft sinds haar aankomst in België begin 2016 nog geen asielprocedure opgestart.

Betrokkene verwijst bij haar arrestatie naar het feit dat zij bij haar zus inwoont en dat de man van haar Zus, Dhr. V. L., een adoptieprocedure heeft opgestart bij de rechtbank van Eerste Aanleg in Oost-Vlaanderen afdeling Dendermonde. Deze zaak zou voorkomen op 6 oktober 2016 maar haar verschijning op de zitting is niet verplicht (artikel 1253ter e.v. van het Gerechtelijk Wetboek). Betrokkene kan zich laten vertegenwoordigen door haar advocaat. Betrokkene verwijst bij haar arrestatie naar het feit dat zij bij haar zus inwoont en dat de man van haar Zus, Dhr. V. L., een adoptieprocedure heeft opgestart bij de rechtbank van Eerste Aanleg in Oost-Vlaanderen afdeling Dendermonde. Het EHRM beperkt echter het begrip gezinsleven in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende graad van gezinsleven kan worden vastgesteld; Het EHRM bevestigt in de Zaak Samsonnikov v Estonia op algemene wijze dat het begrip gezinsleven geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Uit de loutere omstandigheid dat de man van haar Zus een adoptieprocedure heeft ingeleid kan immers niet ipso facto een band van afhankelijkheid tussen de verzoekster en de man van haar zus. Worden afgeleid. Bijgevolg wordt niet aangetoond dat de banden tussen betrokkene en de man van haar zus dermate hecht zijn en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen hen dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat de verzoekster in casu illegaal op het grondgebied van het Rijk verblijft zodat de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat haar een recht op verblijf wordt ontnomen. Het betreft derhalve een eerste toelating. Wanneer het om een 1ste toelating gaat, oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en dat geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM (Arrest RvV nr 143559 van 17/04/2015). Deze adoptieprocedure werkt echter niet opschortend en maakt betrokkene ook geen bewijs over waaruit blijkt dat het familiaal leven enkel in België kan doorgaan. Betrokkene kan steeds vanuit haar land van herkomst via de geijkte wettelijke weg een visum aanvragen en daarnaast via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met haar zus en diens Man. Een schending van artikel 8 van het EVRM is daarom niet aannemelijk.

Uit de loutere omstandigheid dat zij het afgelopen jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene werd door de stad Lokeren geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Kameroen."

Nog op 16 september 2016 legt de gemachtigde de verzoekster een inreisverbod van twee jaar op (bijlage 13sexies). Dit inreisverbod is de tweede bestreden akte, die als volgt is gemotiveerd:

"Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: N. T.

voornaam: S. K.

geboortedatum: (...) 1996

geboorteplaats: B.

nationaliteit: Kameroen

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 16/09/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

☒ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen op 10/05/2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene heeft sinds haar aankomst in België begin 2016 nog geen asielprocedure opgestart.

Betrokkene verwijst bij haar arrestatie naar het feit dat zij bij haar zus inwoont en dat de man van haar Zus, Dhr. V. L., een adoptieprocedure heeft opgestart bij de rechtbank van Eerste Aanleg in Oost-Vlaanderen afdeling Dendermonde. Deze zaak zou voorkomen op 6 oktober 2016 maar haar verschijning op de zitting is niet verplicht (artikel 1253ter e.v. van het Gerechtelijk Wetboek). Betrokkene kan zich laten vertegenwoordigen door haar advocaat. Betrokkene verwijst bij haar arrestatie naar het feit dat zij bij haar zus inwoont en dat de man van haar Zus, Dhr. V. L., een adoptieprocedure heeft opgestart bij de rechtbank van Eerste Aanleg in Oost-Vlaanderen afdeling Dendermonde. Het EHRM beperkt echter het begrip gezinsleven in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende graad van gezinsleven kan worden vastgesteld; Het EHRM bevestigt in de Zaak Samsonnikov v Estonia op algemene wijze dat het begrip gezinsleven geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Uit de loutere omstandigheid dat de man van haar Zus een adoptieprocedure heeft ingeleid kan immers niet ipso facto een band van afhankelijkheid tussen de verzoekster en de man van haar zus worden afgeleid. Bijgevolg wordt niet aangetoond dat de banden tussen betrokkene en de man van haar zus dermate hecht zijn en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen hen dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat de verzoekster in casu illegaal op het grondgebied van het Rijk verblijft zodat de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat haar een recht op verblijf wordt ontnomen. Het betreft derhalve een eerste toelating. Wanneer

het om een 1ste toelating gaat, oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en dat geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM (Arrest RVV nr 143559 van 17/04/2015). Deze adoptieprocedure werkt echter niet opschortend en maakt betrokkene ook geen bewijs over waaruit blijkt dat het familiaal leven enkel in België kan doorgaan. Betrokkene kan steeds vanuit haar land van herkomst via de geijkte wettelijke weg een visum aanvragen en daarnaast via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met haar zus en diens man. Een schending van artikel 8 van het EVRM is daarom niet aannemelijk.

Uit de loutere omstandigheid dat zij het afgelopen jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene werd door de stad Lokeren geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen op 10/05/2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene heeft sinds haar aankomst in België begin 2016 nog geen asielprocedure opgestart.

Betrokkene verwijst bij haar arrestatie naar het feit dat zij bij haar zus inwoont en dat de man van haar Zus, Dhr. V. L., een adoptieprocedure heeft opgestart bij de rechtbank van Eerste Aanleg in Oost-Vlaanderen afdeling Dendermonde. Deze zaak zou voorkomen op 6 oktober 2016 maar haar verschijning op de zitting is niet verplicht (artikel 1253ter e.v. van het Gerechtelijk Wetboek). Betrokkene kan zich laten vertegenwoordigen door haar advocaat. Betrokkene verwijst bij haar arrestatie naar het feit dat zij bij haar zus inwoont en dat de man van haar Zus, Dhr. V. L., een adoptieprocedure heeft opgestart bij de rechtbank van Eerste Aanleg in Oost-Vlaanderen afdeling Dendermonde. Het EHRM beperkt echter het begrip gezinsleven in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende graad van gezinsleven kan worden vastgesteld; Het EHRM bevestigt in de Zaak Samsonnikov v. Estonia op algemene wijze dat het begrip gezinsleven geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Uit de loutere omstandigheid dat de man van haar Zus een adoptieprocedure heeft ingeleid kan immers niet ipso facto een band van afhankelijkheid tussen de verzoekster en de man van haar zus. Worden afgeleid. Bijgevolg wordt niet aangetoond dat de banden tussen betrokkene en de man van haar zus dermate hecht zijn en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen hen dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat de verzoekster in casu illegaal op het grondgebied van het Rijk verblijft zodat de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat haar een recht op verblijf wordt ontnomen. Het betreft derhalve een eerste toelating. Wanneer het om een 1ste toelating gaat, oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en dat geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM (Arrest RVV nr 143559 van 17/04/2015). Deze adoptieprocedure werkt echter niet opschortend en maakt betrokkene ook geen bewijs over waaruit blijkt dat het familiaal leven enkel in België kan doorgaan. Betrokkene kan steeds vanuit haar land van herkomst via de geijkte wettelijke weg een visum aanvragen en daarnaast via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met haar zus en diens Man. Een schending van artikel 8 van het EVRM is daarom niet aannemelijk.

Uit de loutere omstandigheid dat zij het afgelopen jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene werd door de stad Lokeren geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft zij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van twee jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig haar die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende twee jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekster heeft de griffie van de Raad er, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81 van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep inzake de eerste bestreden akte (bijlage 13septies)

Uit de bewoordingen van de bijlage 13septies van 16 september 2016 blijkt dat de eerste bestreden akte drie onderscheiden beslissingen behelst, met name een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten, een beslissing houdende terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

3.1. Wat betreft de beslissing tot vasthouding van 16 september 2016

De bestreden akte (bijlage 13septies) houdt onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 16 september 2016.

2.2. Wat betreft de beslissingen van 16 september 2016 houdende bevel om het grondgebied te verlaten en terugleiding naar de grens

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (zie onder meer: RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem tevens een direct, persoonlijk, wettig, zeker en actueel voordeel verschaffen.

Het belang waarvan een verzoeker blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert.

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang, komt het de verzoekster toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft (*cf.* RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekster op 11 januari 2017 werd verwijderd naar haar land van herkomst. Ter terechtzitting erkent de advocaat van de verzoekster dat het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens inmiddels zijn uitgevoerd en stelt dat er enkel nog een actueel belang is bij het beroep tegen het inreisverbod. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ter terechtzitting op geen enkele wijze wordt aangegeven wat het actueel belang zou zijn bij de eventuele nietigverklaring van de beslissingen houdende bevel om het grondgebied te verlaten en terugleiding naar de grens.

De Raad merkt derhalve op dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten alsook de bestreden terugleiding naar de grens, door de verwijdering van de verzoekster naar haar land van herkomst op 11 januari 2017, hun volledige uitvoering hebben gekregen. Een gebeurlijke vernietiging van de voornoemde beslissingen levert de verzoekster geen titel op om België opnieuw binnen te komen, laat staan om er te verblijven. Indien de verzoekster België opnieuw zou binnenkomen en er zou verblijven, kan zij op grond van het thans bestreden bevel niet meer worden verplicht om het grondgebied te verlaten, nu deze beslissing reeds volledige uitvoering heeft gekregen (*cf.* RvS 26 april 2016, nr. 234.513). Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en de grensleiding hebben dan ook geen enkele invloed meer op de rechtstoestand van de verzoekster, zodat de gebeurlijke vernietiging ervan haar niet langer tot voordeel kan strekken.

De loutere omstandigheid dat een administratieve rechtshandeling, die geen uitwerking meer heeft, in het rechtsverkeer aanwezig blijft aangezien ze niet uitdrukkelijk is ingetrokken of opgeheven, verantwoordt evenwel op zich niet de nietigverklaring ervan door de Raad. Decisief is immers dat de beslissing de rechtstoestand van de verzoekster nog beïnvloedt, hetgeen *in casu* niet blijkt (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

De Raad benadrukt dat het de verzoekster toekomt, wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, daarover een standpunt in te nemen en het actuele karakter van haar belang aan te tonen (*cf.* RvS 18 december 2012, nr. 221.810). *In casu* worden echter geen nuttige gegevens ter beoordeling aangevoerd die kunnen aantonen dat de verzoekster in de concrete omstandigheden van de zaak nog een actueel belang heeft bij de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 juni 2016 (*cf.* RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

De verzoekster maakt niet duidelijk welk haar belang is bij het verderzetten van het huidige annulatieberoep, in de mate dat het gericht is tegen de beslissingen van 16 september 2016 houdende bevel om het grondgebied te verlaten en terugleiding naar de grens.

Dit volstaat reeds om het beroep, wat deze beslissingen betreft, te verwerpen (cf. RvS 30 juni 2004, nr. 133.373).

3. Onderzoek van het beroep inzake de tweede bestreden akte (bijlage 13sexies)

In haar verzoekschrift brengt de verzoekster de volgende kritiek naar voor:

“1. Eerste middel : schending van de art. 7 , 27, 62 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht, het zorgvuldigheids-, redelijkheids –en het rechtszekerheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Manifeste beoordelingsfout en machtsmisbruik

1.1

Dat verweerder als reden van de beslissing tot verwijdering en als reden tot afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten verwijst naar het art. 7, al. 1, 1° en 3° Vw., en het art. 74/14 §3, 1° en 3° Vw.

Volgens verweerder verblijft verzoekster in het Rijk zonder houder te zijn van de bij art. 2 vereiste documenten en heeft geen gevolg gegeven aan een eerdere beslissing tot verwijdering (art. 74/14 §3, 4° Vw.)

Verzoekster werd op 16 september 2016 gewoon door de politie in haar woning opgepakt.

1.2

In eerste instantie wil verzoekster opmerken dat zij tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, verzoekster op 10 mei 2016 betekend, op 7 juni 2016 een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dit beroep is tot op heden nog steeds hangende.

1.3

Artikel 27§3 van de Wet van 15 december 1980 stelt bovendien het volgende :

“De in §§ 1 en 2 bedoelde vreemdelingen kunnen onverminderd de bepalingen van Titel III quater en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast te dien einde worden opgesloten, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel tot verwijdering strikt noodzakelijk is.”

Dat de vreemdelingenwet zelf uitdrukkelijk stelt dat een opsluiting pas is toegestaan wanneer geen andere afdoende en minder dwingende maatregelen kunnen worden toegepast.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering geen enkele motivering dienaangaande bevat.

Dat verweerder in het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering niet motiveert waarom in casu geen andere afdoende en minder dwingende maatregelen dan (onmiddellijk) een opsluiting werden toegepast/overwogen.

Dat in casu geen andere mindere dwingende maatregel werd overwogen. Verzoekster werd gewoon opgepakt zonder vooraf enige verwittiging te hebben gekregen.

Dat verweerder geenszins in het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering heeft gemotiveerd waarom geen andere afdoende en minder dwingende maatregelen dan opsluiting kunnen worden toegepast.

Dat, overeenkomstig de wet, immers een opsluiting maar pas is toegestaan wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel tot verwijdering strikt noodzakelijk is.

Daarnaast is er de proportionaliteitstoets : een opsluiting is slechts toegestaan indien er geen andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast.

Dat dienaangaande dient verwezen te worden naar het artikel 110 quater decies §1 van het KB van 8 oktober 1981 dat in drie alternatieven voorziet voor het opsluiten zijnde :

1) aanmeldingsplicht

2) storten van een financiële waarborg bij de Deposito – en Consignatiekas

3) kopie van de identiteitsdocumenten overhandigen

Deze drie mogelijkheden dienen eerst afgewogen worden alvorens men overgaat tot de opsluiting van de vreemdeling.

Dat door verweerder in het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering geen van bovenstaande mogelijkheden in overweging werden genomen.

Verweerder laat na in de verwijderingsmaatregel te motiveren waarom in casu geen preventieve maatregelen konden worden opgelegd om het risico op onderduiken te vermijden.

1.4

Dat derhalve er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en zelfs van machtsmisbruik en van schending van de art. 7, 27, 62 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht, het zorgvuldigheids-, redelijkheids –en het rechtszekerheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2. Tweede middel : Schending van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 6 en 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950), van het art. 348-1 B.W. juncto 348-8 B.W., van het art. 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van het proportionaliteitsbeginsel, van het zorgvuldigheidsprincipe, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht en van verzoeksters rechten van verdediging.

2.1

Op 3 maart 2016 werd door de heer V. L. een adoptieprocedure opgestart voor de familierechtbank van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, teneinde verzoekster te adopteren (cf. stuk 3).

Het adoptieverzoek zal worden behandeld op de zitting dd. 6 oktober 2016 van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, 40e Kamer (cf. stuk 4).

Volgens verweerder is verzoeksters verschijning op de zitting dd. 6.10.2016 niet verplicht en verwijst dienaangaande naar de art. 1263ter e.v. van het Gerechtelijke Wetboek.

Verzoekster wil opmerken dat het art. 1263ter e.v. van het Gerechtelijke Wetboek, waarnaar verweerder in de bestreden beslissing verwijst, niet bestaat.

Dat daarnaast de art. 1263 e.v. van het Gerechtelijke Wetboek ressorteren onder « HOOFDSTUK XI. - Echtscheiding, scheiding van tafel en bed en scheiding van goederen » en hebben dus geenszins betrekking op adoptie (procedure).

Dat vaststaat dat verweerder weigert rekening te houden met de art. 348-1 B.W. juncto 348-8 B.W.

Art. 348-1 B.W. stelt het volgende :

“Eenieder die op het tijdstip van de uitspraak van het vonnis van adoptie, de leeftijd van twaalf jaar heeft bereikt, moet in zijn adoptie toestemmen of daarin hebben toegestemd.

In afwijking van het eerste lid is de toestemming niet vereist indien de rechtbank, op grond van feiten die vastgesteld zijn in een met redenen omkleed proces-verbaal, oordeelt dat de meerderjarige persoon wilsonbekwaam is. Hetzelfde geldt ingeval de meerderjarige persoon, bij beschikking van de vrederechter krachtens artikel 492/1, onbekwaam wordt verklaard om met zijn adoptie in te stemmen. De meerderjarige persoon die zijn mening zelfstandig kan uiten wordt rechtstreeks door de rechter gehoord. Ingeval de meerderjarige persoon zijn mening niet zelf kan uiten, vertolkt de vertrouwenspersoon de mening van die meerderjarige persoon. De rechter hecht passend belang aan deze mening.

De toestemming is evenmin vereist als de rechtbank, op grond van feiten die vastgesteld zijn in een met redenen omkleed proces-verbaal, oordeelt dat de minderjarige geen onderscheidingsvermogen heeft”.

Art. 348-8 B.W. stelt het volgende :

“ Eenieder van wie de toestemming in de adoptie vereist is,

kan zulks doen door middel van ofwel :

1° een persoonlijke verklaring gedaan voor de familierechtbank die het verzoekschrift tot adoptie behandelt en waarvan deze een proces-verbaal opstelt;

2° een akte verleden ten overstaan van een notaris naar keuze of ten overstaan van de vrederechter van zijn woonplaats.

Er moet nader worden bepaald dat de toestemming wordt gegeven voor een gewone adoptie of voor een volle adoptie.

De intrekking van de toestemming is slechts mogelijk tot het tijdstip van de uitspraak van het vonnis en, ten laatste, zes maanden na de indiening van het verzoekschrift tot adoptie en dient te geschieden in dezelfde vorm als vereist is voor de toestemming in de adoptie”.

Dat derhalve uit voormelde bepalingen blijkt dat de persoonlijke aanwezigheid van verzoekster op de zitting dd. 6.10.2016 van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, 40e Kamer wel degelijk vereist is nu zij op deze zitting een persoonlijke verklaring m.b.t. haar toestemming dient te doen waarvan vervolgens door de rechtbank een proces-verbaal wordt opgesteld (cf. art. 348-1 B.W. juncto 348-8 B.W.).

Indien zij naar Kameroen wordt gerepatrieerd kan verzoekster onmogelijk haar persoonlijke toestemming nog laten acteren door de rechtbank.

Immers het staat geenszins vast dat in Kameroen, waar adoptie van een meerderjarige niet mogelijk is, een procedure is voorzien dat een voor de Belgische rechtbank geldige toestemmingsakte ten overstaan van een notaris naar keuze of ten overstaan van de vrederechter van zijn woonplaats kan verleden worden (Art. 348-8 B.W.).

Het staat geenszins vast dat in Kameroen het gerechtelijke ambt van notaris of Vrederechter gekend is, dat hij de bevoegdheid heeft toestemmingsakten in het kader van een Belgische adoptieprocedure te verlijden en of de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, 40e Kamer deze in Kameroen verleden toestemmingsakte zal aanvaarden als een geldige akte.

Dat derhalve verweerder in de bijlage 13septies onterecht heeft gesteld dat verzoekster zich op de zitting dd. 6.10.2016 van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, 40e Kamer kan laten vertegenwoordigen door een advocaat nu art. 348-1 B.W. juncto 348-8 B.W. handelen over de toestemming tot adoptie door verzoekster via een persoonlijke verklaring.

Geen enkele wettelijke bepaling laat toe dat een raadsman deze persoonlijke verklaring op de zitting van de rechtbank kan doen in plaats van de geadopteerde.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering derhalve niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsplicht schendt nu verweerder onvoldoende onderzoek heeft verricht alvorens een beslissing te nemen ten aanzien van verzoeker.

Dat derhalve sprake is van schending van het art. 6 E.V.R.M., van de art. 348-1 B.W. juncto 348-8 B.W., van de art. 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van het proportionaliteitsbeginsel, van het zorgvuldigheidsprincipe, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht en van verzoeksters rechten van verdediging.

2.2

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (E.V.R.M.)

luit als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Deze bepaling heeft directe werking voor verzoekster.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Dat deze belangenafweging niet heeft op een zorgvuldige manier plaatsgevonden. Verzoeksters recht op een privé-en een gezinsleven wordt door verweerder op een ernstige wijze geschonden.

Dat door de adoptie aan de adoptant en de geadopteerde niet toe te laten het recht wordt ontnomen om hun feitelijk gezinsband juridische gestalte te geven, wat een schending betekent van art. 8 E.V.R.M.

Dat de heer V. L. zich steeds als verantwoorde ouder ten aanzien van geadopteerde, verzoekster, heeft gedragen en nog steeds dit doet.

Dat geadopteerde, verzoekster, dit ook zo heeft ervaren en met hem en haar zus ondertussen reeds 2 jaar in België samenwoont en een hecht gezin vormt.

Dat de adoptant en de geadopteerde, verzoekster, in casu een werkelijk beleefde gezinsrelatie hebben in de zin van art. 8 E.V.R.M., zodat het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van toepassing is.

Dat nergens in de verwijderingsbeslissing op een afdoende manier wordt gemotiveerd waarom in casu geen rekening dient te worden gehouden met het privé-en gezinsleven van verzoekster in België.

Dat verweerder in de verwijderingsbeslissing beweert dat niet wordt aangetoond dat de banden tussen verzoekster en de man van haar zus dermate hecht zijn en dat er een dermate graad van afhankelijkheid bestaat dat de bescherming van art. 8 EVRM zich opdringt, terwijl verzoekster nog nooit door verweerder in de mogelijkheid werd gesteld aan te tonen dat de banden tussen haar en de man van haar zus dermate hecht zijn en dat er een dermate graad van afhankelijkheid bestaat dat de bescherming van art. 8 EVRM zich opdringt.

Dat uit de bestreden beslissing nergens blijkt dat verzoekster door verweerder voorafgaandelijk werd uitgenodigd om gehoord te worden en bewijzen neer te leggen aangaande haar gezondheid, privé of gezinsleven in België, haar adoptieprocedure, de banden tussen haar en haar adoptievader, haar afhankelijkheid van hem,.....

Nergens blijkt uit de bestreden beslissing dat een ernstige belangenafweging door verweerder heeft plaatsgevonden en dat er een voorafgaandelijk grondig onderzoek/navraag bij verzoekster en haar adoptieouder heeft plaatsgevonden.

Dat nergens uit de beslissing blijkt dat alvorens verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering te betekenen, verzoekster werd uitgenodigd om gehoord te worden en bewijzen neer te leggen aangaande haar adoptie, haar relatie met haar adoptievader en de graad van afhankelijkheid tussen verzoekster en haar adoptieouder.

Dat verweerder dan ook niet in de verwijderingsbeslissing kon stellen dat verzoekster de banden tussen haar en haar adoptievader en haar afhankelijkheid met hem niet heeft aangetoond.

Dat geenszins verweerder op een afdoende manier heeft gemotiveerd waarom het gezinsleven van verzoekster in België niet ressorteert onder art. 8 E.V.R.M. en waarom het algemeen belang in casu geschonden wordt door de tijdelijke illegale aanwezigheid van verzoekster in België.

Dat er derhalve sprake is van schending van het art. 8 E.V.R.M., van de art. 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van het proportionaliteitsbeginsel, van het zorgvuldigheidsprincipe, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht en van verzoeksters rechten van verdediging.

2.3

Verzoekster wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering betekend zodat zij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekster is.

2.4

Dat, overeenkomstig artikel 74/11 §1, tweede lid Vw., een inreisverbod kan opgelegd worden indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd en dit voor een periode van maximum 3 jaar.

Het inreisverbod kan dus een termijn inhouden van 1 dag tot 3 jaar, waarbij rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

Dat het inreisverbod voor 2 jaar, welke verzoekster op 16 september 2016 werd betekend, enkel motiveert dat een termijn van 2 jaar wordt opgelegd omdat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het haar vroegere betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Een dergelijke motivering is evenwel geenszins pertinent nu zij geenszins rechtvaardigt waarom een inreisverbod met een termijn van 2 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn.

Verweerder beschikt immers dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake, doch in de bestreden beslissing wordt gewoonweg, volledig willekeurig en zonder enige duidelijke motivering toepassing gemaakt van een termijn van 2 jaar.

In casu is deze motivering inzake de duur van de het opgelegde inreisverbod niet op een afdoende en volstrekt willekeurige manier gebeurd.

Door een dergelijk gebrek aan duidelijke motivatie is de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht dan ook geschonden, zodat de bestreden beslissing, inzonderheid het inreisverbod, dient vernietigd te worden. Verzoekster verwijst dienaangaande naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 9.12.2014 nr. 134 781 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat een motivering inzake de duur van de het opgelegde inreisverbod is, aangezien verweerder een keuzemogelijkheid heeft, in regel wel vereist is."

3.2. De Raad stelt vast dat enkel punt 2.4. van het tweede middel gericht is tegen het bestreden inreisverbod. Gezien de onontvankelijkheid van het beroep voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden akte (beslissingen tot vasthouding, bevel om het grondgebied te verlaten en terugleiding naar de grens) kan dan ook enkel worden ingegaan op de grieven vermeld onder punt 2.4. van het verzoekschrift.

Uit de uiteenzettingen in punt 2.4. blijkt dat de verzoekster laat gelden dat het bestreden inreisverbod de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel miskent.

De opgeworpen schendingen worden als volgt toegelicht:

"2.4

Dat, overeenkomstig artikel 74/11 §1, tweede lid Vw., een inreisverbod kan opgelegd worden indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd en dit voor een periode van maximum 3 jaar.

Het inreisverbod kan dus een termijn inhouden van 1 dag tot 3 jaar, waarbij rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

Dat het inreisverbod voor 2 jaar, welke verzoekster op 16 september 2016 werd betekend, enkel motiveert dat een termijn van 2 jaar wordt opgelegd omdat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het haar vroegere betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Een dergelijke motivering is evenwel geenszins pertinent nu zij geenszins rechtvaardigt waarom een inreisverbod met een termijn van 2 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn.

Verweerder beschikt immers dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake, doch in de bestreden beslissing wordt gewoonweg, volledig willekeurig en zonder enige duidelijke motivering toepassing gemaakt van een termijn van 2 jaar.

In casu is deze motivering inzake de duur van de het opgelegde inreisverbod niet op een afdoende en volstrekt willekeurige manier gebeurd.

Door een dergelijk gebrek aan duidelijke motivatie is de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht dan ook geschonden, zodat de bestreden beslissing, inzonderheid het inreisverbod, dient vernietigd te worden.

Verzoekster verwijst dienaangaande naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 9.12.2014 nr. 134 781 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat een motivering inzake de duur van de het opgelegde inreisverbod is, aangezien verweerder een keuzemogelijkheid heeft, in regel wel vereist is."

3.3. Wat de in de aanhef van het tweede middel vermelde motiveringsplicht betreft, stelt de Raad vast dat de verzoekster concreet aangeeft dat de motieven voor het inreisverbod niet afdoende en niet pertinent zijn. De kritiek betreft zodoende de formele motiveringsplicht, die inhoudt dat de administratieve overheid ertoe verplicht is om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken

van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

De Raad stelt vast dat de tweede bestreden akte op duidelijke wijze de rechtsgrond vermeldt. Met name wordt toepassing gemaakt van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

De verzoekster betoogt in voornoemd onderdeel 2.4. van haar tweede middel dat het inreisverbod voor twee jaar, dat haar op 16 september 2016 werd betekend, enkel motiveert dat een termijn van twee jaar wordt opgelegd omdat zij geen gevolg heeft gegeven aan het haar vroegere betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijke motivering is volgens de verzoekster evenwel geenszins pertinent nu zij geenszins rechtvaardigt waarom een inreisverbod met een termijn van twee jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn. De verzoekster meent dat de motivering inzake de duur van de het opgelegde inreisverbod niet op een afdoende en volstrekt willekeurige manier is gebeurd.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekster niet betwist dat zij een vroegere beslissing tot verwijdering, met name het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven op 10 mei 2016, niet heeft uitgevoerd. De motieven voor het afgeven van een inreisverbod vinden steun in de stukken van het administratief dossier en blijven derhalve overeind.

De Raad stelt verder vast dat het inreisverbod, in tegenstelling tot wat de verzoekster betoogt, een uitgebreide motivering bevat omtrent de geldingsduur van het inreisverbod. Deze motivering luidt als volgt:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen op 10/05/2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene heeft sinds haar aankomst in België begin 2016 nog geen asielprocedure opgestart.

Betrokkene verwijst bij haar arrestatie naar het feit dat zij bij haar zus inwoont en dat de man van haar Zus, Dhr. V. L., een adoptieprocedure heeft opgestart bij de rechtbank van Eerste Aanleg in Oost-Vlaanderen afdeling Dendermonde. Deze zaak zou voorkomen op 6 oktober 2016 maar haar verschijning op de zitting is niet verplicht (artikel 1253ter e.v. van het Gerechtelijk Wetboek). Betrokkene kan zich laten vertegenwoordigen door haar advocaat. Betrokkene verwijst bij haar arrestatie naar het feit dat zij bij haar zus inwoont en dat de man van haar Zus, Dhr. V. L., een adoptieprocedure heeft opgestart bij de rechtbank van Eerste Aanleg in Oost-Vlaanderen afdeling Dendermonde. Het EHRM beperkt echter het begrip gezinsleven in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende graad van gezinsleven kan worden vastgesteld; Het EHRM bevestigt in de Zaak Samsonnikov v Estonia op algemene wijze dat het begrip gezinsleven geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Uit de loutere omstandigheid dat de man van haar Zus een adoptieprocedure heeft ingeleid kan immers niet ipso facto een band van afhankelijkheid tussen de verzoekster en de man van haar zus. Worden

afgeleid. Bijgevolg wordt niet aangetoond dat de banden tussen betrokkene en de man van haar zus dermate hecht zijn en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen hen dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat de verzoekster in casu illegaal op het grondgebied van het Rijk verblijft zodat de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat haar een recht op verblijf wordt ontnomen. Het betreft derhalve een eerste toelating. Wanneer het om een 1ste toelating gaat, oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en dat geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM (Arrest RVV nr 143559 van 17/04/2015). Deze adoptieprocedure werkt echter niet opschortend en maakt betrokkene ook geen bewijs over waaruit blijkt dat het familiaal leven enkel in België kan doorgaan. Betrokkene kan steeds vanuit haar land van herkomst via de geijkte wettelijke weg een visum aanvragen en daarnaast via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met haar zus en diens Man. Een schending van artikel 8 van het EVRM is daarom niet aannemelijk.

Uit de loutere omstandigheid dat zij het afgelopen jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene werd door de stad Lokeren geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft zij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van twee jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig haar die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende twee jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen”

Verzoeksters kritiek mist dan ook feitelijke grond. Uit bovenstaande motivering blijkt dat *in casu* werd gekozen voor een inreisverbod met een termijn van twee jaar, omdat het bevel van 10 mei 2016 niet werd uitgevoerd, omdat de verzoekster door de stad Lokeren werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek maar toch op illegale wijze in het Rijk bleef, en omwille van de hardnekkigheid van de verzoekster om illegaal op het grondgebied te willen verblijven. Bovendien motiveert de gemachtigde tevens op zeer concrete wijze aangaande de specifieke omstandigheden eigen aan verzoeksters geval.

Met haar betoog maakt de verzoekster niet aannemelijk dat bovenstaande motieven niet afdoende of niet pertinent zouden zijn en zij maakt evenmin aannemelijk dat deze motieven zouden getuigen van een gebrekkige feitenvinding.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht is niet aangetoond.

De middelen, voor zover zij het bestreden inreisverbod betreffen, zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE